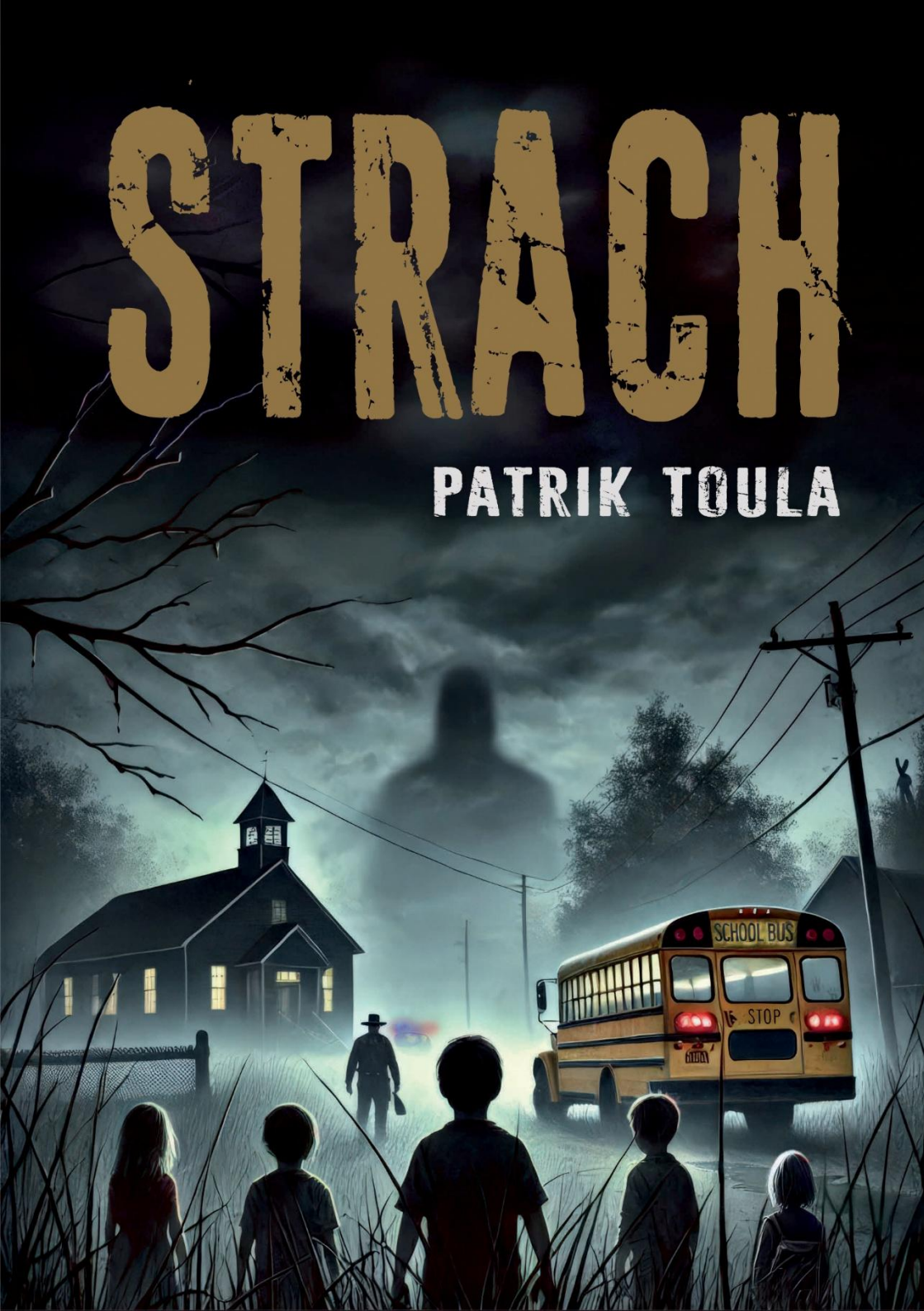
STRACH

PATRIK TOULA

STRACH

Patrik Toula

Léně.

Nejstatečnější holce, kterou znám.

PROLOG

Strach je relativní. To znamená, že neexistuje.

„Je jenom v tvojí hlavě. Můžeš ho stvořit, stejně tak zničit."

Pozorovali, jak se vlna za vlnou rozbíjí o útesy pod nimi. „Vidíš, je jako ty vlny. Vynoří se a zase zmizí. Roztříští se o skálu. Stejnou zeď můžeš vybudovat ve svý mysli. Musí bejt natolik silná a neprostupná, aby se o ní roztříštilo všechno kolem," vyprávěl otec svému synovi s pohledem na rozbouřený oceán. Za jiných okolností by mohli spatřit romantický západ slunce rozprostírající se nad hladinou, ale toho večera to vypadalo, že se bude schylovat spíše k bouři.

William Golding jednou řekl, že strach nám nemůže ublížit více než sen. Jenže chlapec na vrcholu skalisek věděl, že to není tak úplně pravda, jelikož se pravidelně budil hrůzou. Jeho noci protkávala temnota horší, než se právě rýsovala za horizontem před ním. Otcova ruka ho svírala kolem ramen.

„Tati, co když má člověk ale strach ze strachu?" zeptal se chlapec. Otci zacukala brada. Neměl rád, když někdo zpochybňoval jeho výroky nebo kladl otázky.

Přesto odpověděl s klidem. „To je právě to, co ti tu říkám. Mít strach ze strachu je ten nejhorší strach, kterej můžeš mít. Je to absurdní. Bojíš se něčeho, co neexistuje."

Chlapec to nechápal. Otec tvrdil, že strach ve skutečnosti neexistuje, ale jak to, že ho poté cítil skrz na skrz?

V dáli směrem po pobřeží se nacházela stará námořní pevnost, jež nyní v šedomodrém hávu odhalovala pouze své obrysy. Táta slíbil, že ho tam příště vezme. Když bude hodný a nebude se pořád tak bát.

Bojí se jen poseroutkové a přizdisráči. To ale nemohl opakovat nahlas, protože to tátu sralo.

Pohled na neklidné vody pod ním ho paralyzoval. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby do nich skočil. Jestli by se před ním rozevřely, aby ho po dopadu zase schlamstly a on se propadl do nekonečných hlubin světa. Takové sny se mu občas zdávaly. Jedny z těch hezčích. Protože když se potápěl, klesal stále hlouběji, jeho strach opadal.

Možná to táta pochopil špatně. Třeba strach neexistuje až po smrti. Protože v životě je víc než skutečný.

Stejně by měl tátu ale poslouchat. Byl moc malý na takovéto uvažování. Navíc se chtěl podívat do té pevnosti.

Otcova dlaň ho sevřela o něco pevněji.

Byl podělanej strachy.

Část I.

Kapitola první

Psala se sobota 31. března, když objevili první tělo.

Ten večer se nesl na místní poměry v neobvykle teplém duchu. Den se s příchodem jara prodlužoval a na střechy malého městečka dopadaly poslední paprsky slunečního třpytu. Ze sousedství se linula vůně dřevěného uhlí v kombinaci s vůní pečeného masa a grilované zeleniny. Místní domorodci v zateplených vestách popíjeli pivko a klábosili o sportu. Starší generace lamentovala na verandách nad kvapem dnešní doby a manýry svých potomků. Život místních plynul bez nějakého většího vzrušení.

Partička malých dětí si hrála na nedalekém hřišti. Jedna houpačka, dva kymácející se koníci na starých pružinách, pomalu reznoucí kolotoč a malé fotbalové pole s dvěma brankami, kde porosty trávy pomalu vytlačovaly koláče hlíny, představovalo to nejlepší, co městečko mohlo nabídnout. Přesto to všem svým způsobem vyhovovalo. Puberťáci sem občas zašli vypít pár plechovek a dát si jointa, pro rodiče místo představovalo možnost potkat své protějšky a vychutnat si západ slunce při opatrování svých ratolestí.

Devítiletý Jack zrovna vytahoval z batohu vedle svého kola, jehož stříbrná barva již dávno ztratila svůj bývalý lesk, školní sešit z matematiky. Tmavý sestřih mu nad čelem přerůstal do patky

naklánějící se nad pravé obočí. Podal sešit Katie, dívence s dlouhými kaštanovými vlasy a stejně zbarvenýma očima, lásce svého života.

„Tak jako vždycky?“ zeptal se, když její ručky sevřely okraj sešitu.

„Zítra ti to přinesu. Nezabere mi to víc jak třicet minut,“ potvrdila s profesionálním úsměvem.

Jack Printon poděkoval s úsměvem i upřímnou vděčností. Ve škole prospíval bez problémů a pravidelně patřil k premiantům třídy. Ne však v matice. Do spleti čísel, rovnic, plusů a minusů, méně, více, rovná se a kdovíco nemohl za boha proniknout. Proto své domácí úkoly čas od času svěřoval své nadanější spolužačce, do které se zakoukal hned v první třídě.

Na to, že si spolu vzájemně padli do oka, si dělal Jack naděje již delší dobu. Vlastně to byla Katie, která mu začala dávat opisovat při testech ve škole. Z lavice před ním mu vždycky popostrčila svůj test stranou, aby ho mohl opsat, bylo-li to možné. I s nepříliš silnými dioptriemi měl kolikrát problém text rozluštit, takže mnohokrát spíše spoléhal na svou intuici a odhadoval tvary čísel. Většinou to fungovalo a učitelka matematiky paní Hobsová si dlouhou dobu nevšimla, že Jack v jejím předmětu naprosto tápe.

Jednou, když mu Katie vracela sešit s hotovým úkolem, se mu zdálo, že na konci poslední slovní úlohy vidí obrys srdíčka, které tam někdo nakreslil a záhy vygumoval. Pocit horečnatosti, který se mu rozlil po celém těle, vystřídal pocit studu z obavy, že si toho všimne paní Hobsová.

Spolu s Katie a Jackem se na hřišti nacházely ještě tři další děti. Annie, šestiletou sestru Katie, o kterou se často starala, každý označoval za blonďatého andílka s cudným obličejem.

Zaobleným hošíkem s narudlými baculatými tvářemi a kudrnatými vlasy byl Steve Dodgers. Jackův papulatý soused, domem i v lavici, měl od mala sklony k tloustnutí, neustále žvýkal čokoládové tyčinky či slané krekry, ale nikdo z přítomných na kole nevydržel šlapat tak dlouho jako on.

Sousedé na celý život, parťáku?

Sousedé na celý život. Parťáku.

Posledním do party onoho večera byl Josefin Eller, klučík s židovskými kořeny, kterému nikdo neřekl jinak než Josi. Díky malému nosu, zapadlým očím a hubené postavě se nezřídka stával terčem útoků silnějších spolužáků. Josi však všechny převyšoval svou mrštností a vynalézavostí, tudíž málokdy odcházel jako poražený. Jeho rodina se do města přistěhovala před necelým rokem.

„Tak co, nepůjdeme už k nám? Táta říkal, že bude dělat večer klobásky," vzdychl upocený Steve.

„Jůů, a budou dělat i marshmelounky?" zaradovala se Annie. „Já už mám taaakový hlad."

„Annie, říkala jsem ti, ať se najíš, než jsme vyšly," obořila se na ni Katie. Namísto odpovědi spatřila jen vyplazený jazyk.

„To já nevím Annie. O gril se stará vždycky táta," poučil ji Steve. Jack Stevovi tátu vždycky tiše záviděl. Od narození vyrůstal bez otce.

„Do večera zbejvaj ještě dvě hoďky. Co kdybychom to cestou vzali přes Dračí stoku a podívali se, jak se nám plní oáza?“ navrhl Josi při pohledu na své hodinky s okoralým páskem.

Dračí stoka se říkalo místu na východním kraji města, kde se kanalizace vlévala do potoka. Kousek pod silnicí se do široké lesní aleje obrůstající potok nořila betonová skruž, z které ústily splašky. Alej většinu času lemovala vřesoviště či trní, ale v místě krátce před stokou proti proudu, tedy ještě než se stoka vlévala do potoka, se nacházelo místo s travnatým břehem a písečnou mělčinou. V rameni za mělčinou děti před týdnem postavily hráz, aby jim zadržela co nejvíce vody, ve které by se mohly koupat a chytat ryby. V potoce sice žádné ryby nežily, ale na jejich entusiasmu to neubralo. Josi místo nazval Oázou přátelství.

„Já jsem pro.“ Jack nepatřil k nejhovornějším ze skupiny. Když už něco pronášel, většinou to mělo váhu a ostatní ho poslouchali.

„Budeme se koupat!“ jásala Annie.

Steve, který se mezitím stihl vyválet s míčem v prachu po Josiho střele, také nebyl proti. Na gril se doma vždycky něco najde a dospěláci budou v sobotu sedět a péct dlouho do noci.

„Vzhůru do toho!“ zařval Josi s pěstí vzhůru. Jediné Katie se do toho příliš nechtělo, ale v rámci jasné převahy neprotestovala.

„Budete ale muset čekat na Annie,“ dodala.

Nasedli na kola a dali se do pohybu. „Jasný, pojedeme spolu, viď Annie?“ roztlačil ji jednou rukou již rozjetý Steve.

„Konvoj vyráží,“ zavelel Josi. Jack pohledem zkontroloval hřiště, zdali něco nezapomněli.

Asfalt se pozvolna míhal pod gumami jedoucích kol. Cestou minuli několik rodinných domků, autobusovou zastávku s dřevěným přístřeškem, který připomínal ptačí budku v lidské velikosti, a květinářství slečny Lucy, kam si chodily maminky udělat radost koupí nějaké dekorace do domácnosti, tatínkové zase shánět květiny na poslední chvíli.

Na konci ulice stála stará továrna na výrobu jogurtů a mléčných potravin. Firma před několika roky zkrachovala a musela zavřít většinu svých provozoven. Od té doby zela fabrika prázdnotou. Některé její části zůstaly na pohled zcela nedotčené, téměř jako by stále vyráběly, jiné hrozily, že někomu brzy spadnou na hlavu. Celý areál ovíjela betonová zeď se zkrouceným ostnatým drátem navrchu.

Z místa, kde se oáza ukrývala, nebylo na ústí stoky vidět. Betonová skruž vyčnívala kousek za meandry potoka podél proudu. Děti povalily kola do trávy. Kluci se rozeběhli podívat, jak si vede jejich hráz.

Protékalo jí více vody než před týdnem, ale držela. Proud zde tekl pozvolna a tůňka představovala pouze malinkou skrumáž, kterou sluníčko přes den relativně lehce vyhřálo.

„Do naha?“ zeptal se Steve, když už měl trenky skoro dole. Za svoje kulaté bříško se nikdy nestyděl. Jack se s lehkým ruměncem ve tvářích letmo podíval na Katie. Uculila se a rychle sklopila oči.

Styděl se, ale nechtěl před ostatními vypadat jako srab. Obzvláště ne před Katie, ale ještě nikdy se před ní nesvlékl úplně donaha. Josi už měl ze sebe taky všechno dole a se skrčenýma nohama skočil doprostřed tůně. Jack se rychle svlékl a vlezl za nimi.

„Tak honem, holky!“ zvolal Steve. Jack pocítil vzrušení z toho, že by viděl Katie také zcela nahou. Zároveň nevěděl, zdali chce, aby ji viděli i jeho kamarádi.

„Do tý ledárny nikdy nevlezu,“ odmítla je Katie. K Jackově úlevě se dostávala do věku, kdy začínala své přednosti chránit před zraky společnosti.

„Ale já můžu, viď?“ zacukala jí Annie rukou.

„Jasně, že jo. Ale taky všechno dolů, ať to máš pak suché.“

Annie začala výskat hned, jak vlezla do vody po kotníky. „Ježíš, to je studený!“

Steve jí vysvětlil, že se musí ponořit celá. „A to rychle, jinak se budeš zbytečně trápit. Člověk se s tím nesmí tak srát,“ dodal. „Prostě tam skoč a hotovo.“

„Steve, kolikrát jsem ti říkala, ať před ní nemluvíš sprostě?“ utrhla se na něj Katie.

Annie se hluboce nadechla, našpulila tváře a se zadrženým dechem se celá ponořila pod hladinu. Dech zadržovala ještě několik vteřin poté, co se vynořila na povrch. Pak začala zprudka dýchat a třást se. Všichni se překotně smáli. Josi mezitím chytil drobounkou žabku a rozpřaženou ruku natáhl k Annie. Ta znovu zaječela, začala kolem sebe cákat a vyběhla z vody. Další kolo smíchu. Katie ji osušila tílkem.

„Musíme ještě trochu oschnout,“ pronesl Jack, když vylézal z vody.

„Proč se tomu tady vlastně říká Dračí stoka?“ zeptal se Josi.

„Protože tu kdysi dávno, ještě za středověku, žili draci,“ ujal se odpovědi Steve. „Draci a upíři. Dlouhý léta s nimi lidi bojovali. Draci přicházeli v noci a kradli malý děti. Jeden musel vždycky z kola ven,

říkávala mi babička. Tak tomu říkali, když si draci někoho vzali, podle nějaký pověry nebo co. Lidi, naši pradědové a prapradědové, zabíjeli draky vidlema a jejich těla pálili ohněm. Nikdo nemoh v noci vycházet ven. Nebylo to bezpečný." Annie zadržovala dech stejně jako pod vodou. S vypoulenýma očima zírala na Steva. „Ti, co přežili, o tom nechtěli vyprávět. Ty, co jsme pozabíjeli, jsme po uškvaření házeli do kanálů, a právě tahle stoka je vyplavila na kraj města, kde je sežrali další nestvůry. Tvrdí se prej, že hodně z nich ve stoce přežilo a polomrtvý se plazili ven, když je…"

„To stačí Steve, vždyť nebude v noci spát," utnula ho Katie s pohledem na mladší sestru. „Navíc blábolíš úplný nesmysly."

„Co je?! Vždyť je to pravda. Vyprávěl mi to můj děda. Jeho děda to zažil," urazil se Steve.

„Dračí stoka se tomu říká kvůli tomu chrliči, co ústí ven z potrubí," rozsekl je Jack. „Je na spodní straně tý skruže, co vede z kanálu. Je to kousíček odsud, můžeme se tam jít podívat."

Výtok kanalizace se nacházel hned za prvním hustším křovím po proudu potoka. Aby se k němu dostali, museli houštinu podlézt těsně podél břehu. Pro děti to bylo perfektní místo, kam nikdo jiný nechodil. Za křoviskem se ocitly pod příkrou strání. Směrem vzhůru vedlo několik balvanů připomínajících přerostlé dýně. Josi a Steve vyhopsali nahoru jako duo mladých kamzíků. Jack pomohl Annie vydrápat se za nimi.

Uši výtvoru čněly do špičky. Pootevřené oči mu překrývala trojvrstvá víčka se zahnutými řasami, mezi nimiž vyrůstala dlouhá

kostnatá tlama s čnějícími zuby, zakončená oblými nosními nozdrami, přes které se valila voda.

„Spíš mi to přijde jako ještěr spářený s drakem," okomentoval chrlič Steve. Josimu to připomínalo krokodýla tiše číhajícího pod hladinou na svou oběť.

„Tak vidíš Annie, žádní draci ani upíři. Jen kus starého betonu," přidřepla k ní Katie. Kluci se mezitím vydali dovnitř tunelu. „Nechoďte moc daleko, měli bychom jít zpátky. Za chvíli bude tma," okřikla je Katie.

„To ani dál nevede," ujistil ji Jack.

„Budete smrdět," rýpla si.

Kráčeli po šikmině roury, aby se vyhnuli čůrku břečky uprostřed. Jak věděli z dřívějšího bádání, na konci cesty stály železné mříže. Čím více se nořili do útrob nory, tím více se jim ztrácelo světlo zvenku. Josimu při uklouznutí sjela celá bota do tmavého brčálu. Zhnuseně se nad tím zašklebil.

Zápach postupně sílil. Zevnitř tunelu se ozývaly kapky padající vody.

Kap. Nic nic. Kap. Nic nic. Kap.

Vzduchem projel závan ledového vzduchu.

„Kluci, já už du zpátky. Stejně už jsme skoro tam," zabrblal Steve. Místo mu nahánělo hrůzu.

„Blbost. Čeho se bojíš? Jen koukej šlapat nebo to povíme holkám," zpražil ho Josi.

Jack je oba předešel. Zápach se zdál horší než obvykle. V jedné chvíli se mu zhoupl žaludek. I Steva přešla zničehonic chuť na

klobásky vykoupané v hořčici. V přítmí se před Jackovým obličejem vynořily ony mříže. Zbylí následovníci, kteří kráčeli se sklopenými hlavami, do něj téměř narazili.

„Vidíš, ani to nebolelo," poplácal Josi Steva po zádech.

Annie venku němě zírala na chrlič, zatímco ji Katie držela v kleče za ruku. Slunce oslňovalo obě sestry, kaštanovou kadeř i zlatý pramen, svými posledními teplými paprsky dne. Annie se pohledem zavrtávala drakovi mezi oči.

„Katiee, já se bojím," špitla slabě, aniž by odvrátila zrak od pradávné příšery.

„Ále, to jsou ty Stevovy přihlouplý povídačky. Řeknu mu, ať je před tebou příště z ticha."

„Já se bojím," zopakovala.

Katie ji stiskla ruku, ale sestra jako by ji vůbec nevnímala. Začala natahovat a Katie si všimla jejího strnulého pohledu, který se stále nepustil z drakových očí.

Zatracený Steve. Tohle si s ním vyřídí.

Annie se začala zničehonic třást a pištět.

Uvnitř kluci sledovali nitro tunelu mířící pod město. Při náhlém jekotu se s leknutím ohlédli. V dáli slyšeli Katiino volání, ať jdou zpátky. Všechny obklopila prapodivná *samota* (jako když se cítíte ztraceni uprostřed toho největšího davu), kterou přerušoval jen zvuk padajících kapek. Zdálo se, jako by tma houstla, pomalu se z nitra tunelu blížila k nim.

Zápach je začal dávit. V tom uslyšeli Anniin křik znovu. Svorně sebou trhli. Nemohli spustit oči z mříží před nimi. Jako by jim prsty

přirostly k žábovité bláně pokrývající jejich povrch. Jako by je něco drželo u nich.

Jack si uvědomil, že je propocený na kost. Ohlédl se na Josiho, kterému stejně tak stékaly po čele do očí krůpěje potu, aniž by si je setřel. Stevovi se třásla brada. Skrze zuby mu ucházel vzduch.

Stejně rychle jako tma přišla, náhle ustoupila. Zápach zeslábl. Jack se pustil mříží. Koukal na své ruce, jako by je viděl poprvé. S jakousi nepopsatelnou úlevou si všichni tři oddechli.

Pod nimi se ozvalo šplouchnutí. Sklopili zrak. Skrz mříže se vynořila lidská ruka.

Dětská bílá ruka.

Ječení Annie v ten moment ustalo a Jack, Steve i Josi se dali s řevem na útěk.

KAPITOLA DRUHÁ

Josi v mokrém kanálu uklouzl a plácl sebou na zem. Kolenem narazil na tvrdou skruž, sedřel si ho přitom na krev. Celé triko mu zmáčela zapáchající břečka. Jack ho popadl za ruku, rychle ho stavěl na nohy a táhl za sebou ven, pryč odsud.

Když vyklopýtali, Annie na ně zírala v slzách, Katie zmateně i vystrašeně zároveň. Všichni koukali jeden na druhého.

„Co se stalo?!“ vykřikla Katie. Kluci stále popadali dech.

„Tam… tam… v kanále je…“ nemohl se vymáčknout Steve. Josi, bílý jako stěna, se opíral o odřené koleno s hlavou sklopenou k zemi. Vypadalo to, že bude zvracet.

Jack z nich vypadal nejvíce při smyslech. „Tam dole,“ polkl, „viděli jsme lidskou ruku.“

„To nebyla jenom ruka,“ vyhrkl Steve.

„Myslím…“ Jackovi naskočily slzy. „Myslím, že to byl Tommy. Tommy Rollins. Zahlídl jsem jeho obličej.“

Josimu odkápla z úst dlouhá slina. Katie nechápala, co se to děje. „Musíme odtud. Musíme přivolat nějakou pomoc.“

S tím, že musí vypadnout, souhlasili naprosto všichni. Rychle seskákali dolů po kamenné stráni, protáhli se pod vřesovištěm korytem kolem tůňky. Bez okolků čapli kola a rozjeli se směrem k domovu.

Steve se svýma silnýma nohama opřel do pedálů. „Pojedu napřed. Jsem z vás nejrychlejší. Sejdeme se u nás.“ Zbytek se držel tiše pospolu.

Když Steve dorazil domů, práskl kolem o chodník a běžel po zahradě k hloučku dospělých.

„Táto! Táto!“ volal, aby přehlušil klábosení ostatních. Z davu se vynořil chlapík s lysinou na čele a hustým knírem. V ruce držel grilovací kleště. Hovor ve skupině zcela ustal.

„Stevie, co se stalo?“ kráčel ke svému synovi Malcolm Dodgers.

„Tam dole. Dole ve stoce. Našli jsme tam tělo. Myslíme, že je to Tommy Rollins. Mrtvej Tommy Rollins!“ Stevovi se zamotala hlava. Plácl sebou do trávy. Všechno se s ním po náročné jízdě a utrpěném šoku točilo.

„Přineste vodu!“ poručil otec.

Mezitím se k zahradě přiblížil zbytek dětí. Při pohledu na ně, zejména na Josiho, bylo přítomným jasné, že se opravdu něco přihodilo. Steve ležel v mrákotách a nebyl s to říct něco kloudného. Jeho vyprávění přešlo v nesrozumitelné mumlání.

„Děti, co se stalo?“ zeptala se Bethany, Stevova maminka. Přeživší trosečníci vypadali zcela zaraženě. Oči kolem se na ně upínaly v napjatém očekávání.

„Jacku, řekni jim to,“ pobídla ho Katie.

„Byli jsme dole u stoky. Na východní straně města. Tam, kde ústí ven do potoka. Blízko u Luigiho kadeřnictví,“ začal.

„U Dračí stoky,“ pronesl někdo z dospělých.

Jack přitakal. „Byli jsme si hrát kousek od ní a potom jsme se šli podívat přímo tam. Vlezli jsme dovnitř a šli až k těm mřížím.“ Nikdo z dospělých nevěděl, jak to vypadá uvnitř. „Vzadu jsme uviděli ležet

tělo. Myslím, že to byl Tommy Rollins. Chodí o dvě nebo tři třídy níž než my. Byl úplně bílej. Ležel tam ve vodě v tý tmě...“

Jack to ze sebe vysypal jako básničku, než ho hlas zradil. Rozvzlykal se. Stevův otec ho přitiskl k sobě. Kolem nich se seskupila hromádka švitořících, navzájem se dotýkajících a utěšujících se dospělých.

„Bet, postarej se o děti. Jdu zavolat Šerifa a zajedeme se tam podívat,“ řekl své ženě Malcolm.

Skupina dospělých si mezi sebou překotně stále něco mumlala. Ženy si dávaly se zděšením ruce před pusu. Některé si okusovaly nehty. Garet James, místní automechanik, do sebe naklopil zbytek lahve od piva. Malcolm vyběhl do domu pro telefon a vytočil číslo policejní stanice. Po pěti zapípnutích se ozval unavený hlas Šerifa.

Malcolm mu stručně sdělil, co se stalo. Poté hovor ukončil. Rukou si projel přes pusu a promnul si knír. Trochu doufal, že děti mají jen bujnou fantazii. Na druhou stranu mu něco říkalo, že se stalo něco zlého.

Vrátil se na zahradu. Dospělí vypadali vzrušeně i nervózně zároveň. Děti vypadaly o poznání lépe. Skupince matek se je podařilo usadit k jednomu stolu, a dokonce jim nandat něco k jídlu. Po ustupujícím šoku začínali mít všichni vskutku hlad. Bethany odběhla pro Loriet, která si odskočila domů zkontrolovat koláč v troubě.

„Loriet?“ Jackova maminka stála u trouby. Bet jí vysvětlila, co se stalo. „Měli bychom zachovat klid, děti se právě trochu uklidnily. Malcolm už volal Šerifa, sami se tam zajedou podívat. Pak uvidíme, co dál.“

Na to zavolala ještě Katiiným rodičům a pověděla jim to samé. Jerry s Jeffany Bellersovou slíbili, že si své dcerky okamžitě vyzvednou. Na Josiho rodiče číslo neměla.

Děti seděly kolem kulatého stolu a kradmo si nabíraly, co jim stůl dopřál – paprikové a sýrové klobásky, grilovaná rajčátka, nakrájené kuřecí a vepřové. Annie vypadala, že na všechno dočista zapomněla. Josi dostal Stevovo čisté triko, které na něm plandalo jako noční košile, z čehož si právě mezi sousty pokradmu utahoval. Loriet políbila svého syna na tvář.

Vzápětí dorazili na místo Bellersovi. Přivítali se s ostatními s obavami v očích. Zkontrolovali své potomky, kteří viděli své rodiče s patřičnou dávkou vděku.

„Děti tvrdí, že dole u Dračí stoky objevily tělo," ujal se vyprávění domácí Malcolm.

„Panebože!" uniklo Jeffany i přesto, že informaci slyšela před pár minutami po telefonu.

„Měli bychom se tam zajet podívat a ověřit to," navrhl její manžel Jerry.

„Jo, zrovna jsme se tam chystali vydat. Už jsem volal Šerifovi, který říkal, že na místo někoho pošle," potvrdil Malcolm

„Neměli bychom to nechat na nich?" ozvala se jeho žena.

„Co když je ten kluk ještě naživu? Co když potřebuje pomoc? Kdo ví, co děti viděly. Jestli je v kanálu, mohl tam spadnout a potlouct se. Děti se pak jen při prvním pohledu vyděsily a vzaly nohy na ramena," drmolil Jerry. S jeho argumentací se nikdo nepřel. Rychle se

tedy dohodli, že Malcolm vezme auto a spolu s Jerrym a Garetem na místo vyrazí.

„Skočím ještě pro baterku. Budeme tam muset jít z venku, odkud tam šly děti. Nevím, z jakýho jinýho místa bysme se tam dostali nejrychleji. Prověříme to tam a poté budeme jednat dál."

Autem jim cesta trvala necelých deset minut. Z ulice se ke stoce dalo dostat buď hustým křovím nebo jet oklikou dále po silnici a poté se vrátit podél potoka proti proudu. Malcolm to vzal rovnou druhou variantou. Auto zaparkoval u krajnice na kraji srázu. Městečko i okolní krajina se mezitím ponořily do tmy.

„Když půjdem podél týhle strouhy, nemůžeme to minout," podotkl Malcolm. Rozsvítil baterku a vyrazil první. Cestičky mezi jednotlivými vřesovisky se rozbíhaly a zase sbíhaly dohromady. Každý přemýšlel, co na ně na konci jejich cesty čeká, a v co vlastně doufají, že objeví. Nic se zdálo být nejlepším řešením. Ve vzduchu bylo slyšet cvrkotání hmyzu a jednotvárné proudění vody. Ve chvíli, kdy se přiblížili, uslyšeli zřetelněji proud dopadající z chrliče do potoka.

„Tak jo, jsme tady," zašeptal Garet. „Víc jak jeden se tam stejně nevejde, půjdu klidně první." Malcolm mu předal světlo.

Při vstupu do roury se musel pořádně ohnout. Kužel baterky dosáhl několik metrů před něj. Při jeho výšce bylo daleko těžší se vyhnout spodní vodě, protože čím více se držel při kraji, tím méně měl prostoru nad sebou. Po chvilce to vzdal a brodil se středem.

„Vidíš něco?" hlesl poslední Jerry.

„Ne, zatím nic.“ Sotva to Garet dořekl, baterka problikla. Znovu naskočila a znovu zhasla.

„KURVA!“ zaklel. Začal s ní klepat o svou masitou dlaň. Baterka znovu zableskla a pak zhasla nadobro.

„Do psí prdele!“

Bez světla zavládla v tunelu absolutní tma. Jediné, co mohl vidět, byl konec tunelu, odkud přišli.

„To jako vážně?“ zachroptěl Malcolm. „Ta baterka mi sloužila roky. Zkus se podívat dál.“

S nataženýma rukama Garet kráčel opatrně vpřed. Na mříže narazil během pár kroků.

„Dobře, jsem u mříží. Držím se jich.“ Zašátral rukama od shora dolů až narazil na dno. Prostrčil ruku dovnitř a tápal, jestli nahmatá něco za nimi.

„Nic tu není. Aspoň nic necítím.“ Voda pod tápající rukou začvachtala.

„Slyšeli jste to?“ zašeptal Jerry zdálky za ním.

„Ne, co?“

„HALÓ! Je tam někdo?“ zahulákal. „Kurva, někoho jsem tam slyšel.“

„Jdeme zpátky, Gary. Vezmeme to rovnou nahoru na silnici a zkusíme otevřít nejbližší kanál a dostat se tam z druhý strany.“

Po tmě se vyplahočili ven. Vzali to skrz křoví rovnou k silnici nad nimi. Malcolm si přitom roztrhl svou oblíbenou grilovací košili, Jerry utrpěl šrám na obličeji.

„Dobře, ale bez světla jsme tam dole stejně v prdeli," připomenul jim Jerry. V ulici vedoucí směrem k Luigiho kadeřnictví se nacházelo hned několik poklopů. Jerry absolutně netušil, jestli je některým z nich možné prolézt až dolů. Vždycky si myslel, že je to jen pár trubek o průměru pingpongové pálky.

K Luigimu vyrazil v průměru tak jednou za rok, občas jednou za dva, jinak ho většinou stříhala Jeffany doma. Spokojenost s jejím versus Luigiho výkonem jí nikdy nepřiznal.

Opravdu ne všechny poklopy byly určené pro vstup do podzemní šachty. Některé jen sbíraly vodu, protáhla by se jimi maximálně kočka.

„Dobře," zopakoval po Jerrym Garet. „Kousek odsud bydlí Henry Morrins. Vy zkuste najít, kudy se tam dostaneme, a já k němu skočím pro nějaký světlo."

S prvním poklopem nešlo hnout. Zbytečně u něj neztráceli čas. Druhý byl úzký, očividně pro splach vody. Až třetí vypadal, že jim umožní vstup. Jerry s Malcolmem zvedli víko na *raz, dva, tři, hej!* Hodili ho na stranu hned vedle zející díry.

Vzápětí na to přiklusal Garet se třemi baterkami. „Až po vás, dámy," pokynul jim k zející díře.

Dolů vedly železné, na dotek studené úchytky připomínající šprusle od žebříku. Průlez byl podobně široký jako ten do Dračí stoky. Dle orientace z pohledu ulice se vydali směrem zpátky na kraj města. Přikrčeni se plížili dobrých padesát metrů, až se na konci stoka napojovala na širokou chodbu, do níž spadala z metrové výšky. Jerry jen litoval, že si vzal zrovna polobotky. Seskočili dolů.

„Teď se musíme nacházet v hlavní stoce, nic takhle širokýho ve městě není," vysvětloval Malcolm, jehož otec pracoval celý život pro stavební firmu, jež se mimo jiné zabývala správou kanalizací.

„Už jsem toho začínal mít dost," pronesl Jerry, který si po nízkém úseku rovnal záda. „Kudy teď?"

„Myslím, že musíme vlevo," přemýšlel Malcolm, když pozoroval klenbovitý tvar chodby. Uprostřed se nacházel odtok a po stranách nad úrovní hladiny úzký chodník.

Šachta se v dohledu před nimi rozdvojovala kolmo do dvou stran. Nikdo z nich si nebyl jistý, kde se doopravdy nacházejí.

Něco zaslechli. Zkoprněli a naslouchali.

„Slyšeli jste to?" zašeptal Garet. Křižovatku před nimi lehce osvětlovala záře dopadající z vysokého kanálu přímo nad hlavní šachtou.

S tichým našlapováním postupovali dál. Slyšeli jen své vlastní podrážky a kradmé nádechy nosem.

Malcolm se jako první v zástupu ocitl na konci zdi. Zády ke stěně nahmatal konečky prstů hranu rohu a přilepený ke stěně pomalu nahlédl do další chodby.

Do očí ho bez varování udeřilo ostré světlo, které se objevilo přímo před ním. Zapotácel se – kdyby ho za ním nezachytili, spadl by přímo do žumpy.

Zpoza rohu se vynořila vyzáblá postava.

„Ale ale ale, copak to tu máme?" uchechtl se slizký hlásek. „Hošíci jsou na procházce? Dělají neplechu?"

Šerif sklopil baterku a zeptal se vážněji: „Co tady děláte, Dodgersi?“ V šeru proti nim se rýsoval křivý úsměv. Prořídlé vlasy s velkými kouty uprostřed držely po čtyřiačtyřiceti letech stále svou matnou čerň. Hrůzu nahánějící vzhled, který budil odpor, nechuť a strach v jednom, dokreslovaly vypité unavené oči a zažloutlé zuby, které připomínaly polámané hrábě. Z pusy mu byl cítit odér tabáku a alkoholu.

Tyler Jackson byl vrchním policejním náčelníkem v okrsku již přes dvacet let. Ke sboru nastoupil ve dvaadvaceti, po krátké zkušenosti v armádě tak strávil celý kariérní život u policie. Oficiální hodnost šerifa v okrsku neexistovala, ale nikdo mu díky jeho klobouku, který nosil pouze občas, neřekl jinak než Šerif.

„Šli jsme se podívat, zdali je pravda to, proč jsem ti volal.“

„A je?“ ušklíbl se Šerif.

„Cože?“ nechápal Malcolm.

„Jste tady, abyste se přesvědčili, zdali vaše dítka opravdu viděly to, co tvrdí, že viděly. Takže se ptám, jestli jste na svý dobrodružný výpravě něco našli?“

„Jo tak. Totiž nenašli. Nejdřív jsme šli ke Dračí stoce, ale byla tam tma jak v pytli. Nic jsme neviděli, tak jsme se vrátili pro baterky a šli sem.“

„Něco jsme tam slyšeli,“ vyhrkl Jerry. Šerif se na něj pobaveně podíval.

„Máš moc žhavý fantazie Bellersi. To anebo posraný kalhoty. Kliďte se odtud. Moji hoši už to tady pročesávaj. Nejspíš jste neslyšeli nic jinýho než nás,“ podíval se úkosem na Gareta.

„Jak jste tady dlouho?“ nedal se odbýt Jerry.

„Potom je ti kurva hovno. Dost dlouho na to, abych věděl, že tu kromě nás nikdo nebyl. Teď odsud koukejte vypadnout nebo vás nechám přes noc v chládku za kontaminaci *potenciálního* místa činu a maření policejního vyšetřování. Hádám, že máte lepší program, jak strávit sobotní večer, hm? I když některý z vás asi sotva,“ dodal bez vysvětlení.

Bez dalšího vyptávání a protestů se otočili a šli.

„Hej,“ křikl na ně ještě Šerif. „Když půjdete pořád rovně, narazíte na otevřený poklop v hlavní šachtě vedoucí na třicátou sedmou ulici. Venku bude stát Eddie. Řekněte mu, že jste se mnou mluvili.“

Kapitola třetí

Děti se po večeři vrátily do svých domovů. Annie s Katie usnuly rychle a spaly až do rána. Stevem zmítaly zlé sny. Celou noc se potil a škubal sebou, ale ráno si nic nepamatoval.

Josiho v půl jedné ráno probudil nepříjemný zápach. Zpočátku ho jen lehce dráždil v nose. Postupně však nabíral na síle, až už se to nedalo vydržet. Skrz nosní dutiny, které mu drásal jako vidle hladící zeď, se mu vkrádal až do očí, kde mu zaslepoval zdravý rozum. Věci kolem něj začínaly kalně zelenat. Smrad pokradmu dozrál do barvy. Vlil se mu do bělma i duhovek, až se mu proměnily v brčálovitý zákal.

S trhnutím se probudil. Posadil se. Zmateně koukal, kde je. Žádný zápach necítil. Odhodil peřinu a došel k zrcadlu. I ve tmě viděl, že má oči v pořádku. Bělmo se rozlévalo kolem světle modrých duhovek jako obvykle. I když věděl, že se mu zdál jenom sen, ulpěla v něm jakási pachuť. Oknem pustil dovnitř chladný noční vánek. Ráno se probudil zimou.

Jacka maminka uložila do postele, dala mu pusu na dobrou noc, zhasla lampičku a zavřela dveře. Na chvíli zaváhala, zdali je nemá nechat pootevřené. Nakonec je dovřela. Jack nemohl dlouho usnout. Musel přemýšlet nad tím, co se stalo. Nad tím, co viděl.

Bílou ruku s hodinkami s dětským motivem jakéhosi zajíce. Ty hodinky se mu vybavily až nyní. Krátce zahlédl i temnou kštici, podobnou, jaká rostla i jemu. Byl to Tommy?

Tommyho Rollinse znali spíše od vidění. Pocházel z chudších poměrů, jak se o něm tušilo, a bydlel na kraji města. O jeho rodičích Jack nic nevěděl. Měl za to, že měl sestru v podobném věku. Ruku do ohně by za to ale dát nemohl.

Myšlenky se mu stočily ke Katie. Tělem mu projela vlna tepla. Přemýšlel o tom srdíčku ve svém sešitě, pro který se zítra musí stavit.

Představa cesty ho vzala zpět k jejich oáze. Z toho místa by se dalo ještě tolik vytvořit. Mohli by vysekat mez směrem k lesu, aby měli více místa na deky a povalování. Také by mohli vyhloubit menší tůňku hned vedle, kde by si chladili limonády. To je ono. Vodní bar!

Viděl, jak si se Stevem a Josim ťukají, připíjejí si na Oázu přátelství a další takové víkendy. Dívky pletou z trávy věnce a pasují se na princezny. Voda v oáze je křišťálově čistá a osvěžující.

Zpoza stráně k nim přichází Tommy. Všichni se smějí a vítají ho. Tommy skáče do vody. Vynoří se a směje se na celé kolo. Zapluje zpátky pod vodu, ostatní se stále smějí.

Jenže Tommy se dlouho nevynořuje. Pod hladinou vidí jeho kudrnatou hlavu. Vlasy mu ve vodě plápolají jako krekry na oběžné dráze. Pozorují ho, jak pluje vesmírem. S úsměvem, který mizí v černé díře.

Tommy se zvedá nad hladinu. Bílý jako křída. Tělo má oslizlé a konečky prstů zkrabatělé jako člověk, který strávil příliš mnoho času ve vodě. Místo žeber mu z kostnatého hrudníku zejí žábry. Jeho oči se mění. Stávají se nepřítomné, propadají se do sebe. S rozpřaženýma rukama se rozesměje na celé kolo. Nemůže přestat. Začíná se dusit svým vlastním smíchem, čemuž se směje ještě víc. Z huby mu srší

pěna, ale smích neustává. Křišťálově čistá oáza se zakaluje. Už to není Tommy.

Jack stojí sám v kanále.

Blíží se pomalu k mříži, která ho nepustí dál. Nic za ní není.

Přesto uslyší maminky hlas. Volá ho z druhé strany mříže. Teď ji vidí. Má na sobě bílo-růžové šaty s širokou zástěrou. Černé vlasy do culíku, na tváři široký úsměv. Jack se na ni také usměje, cítí se šťastný. Při bližším pohledu jeho úsměv ztuhne.

Místo prstů má ochránkyně jeho života chlupaté pazoury. Její obličej se začne protahovat, zpod rtů začnou vyčuhovat jehlovité zuby. Záda se jí proměňují ve vyboulený hřbet. Zůstává skrytý pod květovanými šaty, ale narůstá jako bobtnající těsto. Obličej se jí kroutí. Připomíná teď špatně ztvárněného vlka z nízkorozpočtové pohádky. Jack se otáčí a chce utéct. Za ním je však nyní také mříž. Je chycen v kleci.

Vlk obchází kolem. Jack se bojí. Hrozně se bojí. Chytne mříže oběma rukama, tiskne je tak, dokud necítí, že jsou skutečné. Zakloní se a vší silou do nich praští hlavou. Bolest je skutečná. Uhodí znovu. A znovu. Při dalším úderu ztratí vědomí a padá k zemi.

Pomalu otevírá oči. Vůbec si neuvědomuje, kdy během svého večerního přemítání usnul – kde přesně zmizela hranice mezi vědomím a říší snů.

Temnou říší snů.

Venku již převzalo nadvládu denní světlo. Zezdola se line vůně pečeného koláče. Voní nádherně, nemá na něj ale chuť. Třeští mu hlava. Narozdíl od Steva si pamatuje všechno.

KAPITOLA ČTVRTÁ

V ranním vysílání místní televize hlásil Šerif alias Tyler Jackson nález z noci. Policisté opravdu v kanále našli tělo sedmiletého Tommyho Rollinse.

„Prověřovali jsme podezření, které ohlásili místní občané. Jejich děti spatřily včera ve večerních hodinách něco ve stoce. Vydal jsem se tam osobně s další hlídkou. Bohužel se podezření ukázalo jako pravdivé." Šerif se krátce odmlčel. Vypadal zdevastovaně, což u něj nebylo daleko od normálu – v tomto případě to alespoň umocňovalo smutnou zprávu, kterou přednášel.

„Zatím nemůžeme potvrdit, zdali k neštěstí došlo nešťastnou náhodou či cizím zaviněním. Chlapec měl mnoho pohmožděnin, nemůžeme ale vyloučit, že byly způsobené pádem. Zatím zkoumáme, odkud se do stoky dostal, kdy došlo k úmrtí, stejně jako dalších mnoho stop. Na všem se pracuje."

Jerry Bellers vypnul televizi, zatímco reportérka zasypávala Šerifa dalšími dotazy.

„Bože, to je hrůza. Co budeme dělat?" vzdychla Jeffany.

„Co bychom dělali?" odpověděl jí manžel. „Je to tragédie, ale zatím nic nevíme. Ten klučina tam mohl spadnout sám. Slyšela jsi Jacksona. Když si teda představím, že tam opravdu někde ležel, zatímco jsme se tam procházeli, mám z toho husí kůži," oklepal se.

Do obýváku se přiřítily holky. Vypadaly naštěstí naprosto nevzrušeně. Ztrápené jen tím, že je zítra čeká zase škola, školka.

Škola. Musím napsat Jackovi ten úkol, vzpomněla si Katie.

„Tak co chcete dneska dělat, děvčata?“ zeptala se jich Jeffany.

„Já musím udělat něco na zítra,“ vyhrkla Katie a pádila po schodech do patra do svého pokojíčku.

„Já si pustím pohádky!“ zakabonila se Annie.

Katie za sebou přibouchla dveře.

Popadla batoh, který měla včera s sebou na hřišti. Paní Hobsová dbala na úpravu sešitů každého žáka. Vždy namátkou jednou za několik týdnů jim sešity vybrala a oznámkovala. Rodičům vysvětlila, že tyto známky na konci roku maže. K dětem se tato informace již nedostala.

Zarazila se.

Jackův sešit tam nebyl.

Batoh měl jen jednu velkou kapsu, do ostatních by se nevešel. Byla si jistá, že ho tam včera na hřišti ukládala. Přesně do téhle kapsy. Zipy vypadaly v pořádku. Kde ho jen mohla vytrousit? Nevzal si ho Jack zpátky? Ne, o tom by jí určitě řekl.

Annie. Musela ho vytáhnout Annie. Trochu se jí ulevilo. Vždycky někam něco zašantročí. Došla za ní dolů k televizi.

„Annie, kam jsi dala sešit z mého batohu?“

Mladší sestřička byla zabraná do kreslených pohádek před sebou.

„Annie! Slyšíš mě?“ zaklepala ji na rameno.

„Nech mě. Já o žádném sešitu nevím,“ ukončila rychle konverzaci a dál sledovala, jak Tarzan leze s opicemi po stromech. Katie sžíraly rozpaky vždy, když neměla věci pod kontrolou. Kam se jen mohl

ztratit? Ledaže by jí vypadl u oázy, když se šli koupat. Jedině tam batoh otevírala.

Sakryš! zabědovala pro sebe. Musí to říct Jackovi. Případně, vydá-li se tam sama, ani Jack se nic nedozví.

„Mami," zavolala směrem do kuchyně. „Půjdu ven. Slíbila jsem, že pomůžu Jackovi s úkoly." Jeffany se zarazila. Před očima ji vyvstaly ranní zprávy. Katie už se chystala ke dveřím.

„Počkej, za chvíli bude oběd," vydrmolila ze sebe matka, aby získala více času na rozmyšlenou.

Mrtvý Tommy ve stoce – děti pobíhající venku – mrtvé děti ležící v kanále.

Do místnosti přišel Jerry. „Kampak se chystáš, princezno?"

„Musím pomoct Jackovi s úkoly. Slíbila jsem mu to. Zabere nám to jen pár minut."

Jerry z výrazu své ženy rychle pochopil, o čem přemýšlí. Měl za to, že Jeffany přehání (jako ostatně vždycky), nechtěl ale, aby strávila neděli jako na trní a on si tak neužil cokoli, do čeho by se pustil.

„Tak víš co? Zrovna musím někam sjet. Tak tě tam hodím a cestou tě vezmu zpátky," chopil se diplomaticky otěží. Jeffany mu poděkovala pohledem.

Katie se zarazila. Chtěla se vydat sama rovnou k potoku. Když přijede k Jackovi s prázdnou, bude mu to muset vysvětlit.

„Co když ale přijedeš a my to ještě nebudeme mít?" zeptala se záludně.

„Tak si dám s Loriet čaj a něco na zub. Obvykle peče výborné koláče.“ Nosem napodobil lapání vůně ve vzduchu. „Říkala jsi pár minut?“ popíchl jí.

„Řekněme raději hodinku,“ zakabonila se potměšile.

„Ne abys tam obědvala, mladá dámo,“ vyprovodila je matka.

Někdo zvonil. Jack šel otevřít.

„Ahoj!“ vypálila Katie zvesela, než se zmohl něco říct.

„Ahoj,“ vykoktal.

„Pustíš mě dál?“ pronesla se záměrně protáhlým dál na konci.

„Jasně, pojď. Totiž, nečekal jsem tě,“ Jack jí uhnul stranou. „Chtěl jsem se pro sešit zastavit sám.“

„No vlastně, kvůli tomu tady jsem,“ otočila se na něj. Jack čekal, co bude dál.

„Pri-ma?“ vyslabikoval napůl v otázce, když nic nepřicházelo.

„Ten sešit není. Je pryč,“ shrnula stroze Katie.

„Jak to myslíš, že je pryč?“ vyhrkl.

Katie navázala o něco vážněji. „Když jsem ti chtěla ráno napsat úkol, v batohu nebyl. Nevím, kam se poděl. Nebral sis ho zpátky viď?“

„Nebral,“ zakroutil hlavou.

„Pak mi mohl vypadnout jedině dole u oázy. Promiň mi to. Chtěla jsem tam dojet na kole, ale táta měl cestu kolem a chtěl mě sem hodit, tak jsem nemohla moc protestovat a říkala jsem si, že ti to alespoň řeknu.“

„Hobsová mě zabije,“ plácl se Jack přes čelo. Ve skutečnosti měl trochu radost, že mu Katie něco dluží.

„Přivezla jsem ti svůj sešit, aby sis to mohl opsat. Taky mě napadlo, že bychom tam mohli sjet spolu, ale nevím, jestli na to máme dost času, než přijede táta."

„Na kole jsme tam odsud za patnáct minut. To je za třicet zpátky."

„Vidíš, jak ti jde počítání, když potřebuješ," šťouchla do něj. Jack se jenom zarděl.

„Nemám pro tebe ale kolo," uvědomil si. „Ledaže by nám ho půjčil Steve." Vyběhli z domu. Mamince řekl, že jdou na chvíli ven za Stevem. Loriet se chtěla provokativně zeptat, jestli neplánovali strávit návštěvu nad matikou, ale pak je nechala být. Jack vyskočil všechny tři schody vedoucí k domovním dveřím Dodgersových naráz a už mačkal zvonek.

Otevřel Steve – s plnou pusou koukal na nečekanou návštěvu.

„Čau Steve. Potřebujeme od tebe půjčit kolo." Vysvětlili mu zbytek. Steve musel dožvýkat sousto, než se zmohl na odpověď.

„Dobrou chuť," pozdravila ho Katie.

„Čauves lidi. Vás jsem tady dneska nečekal," vydrmolil ze sebe s posledním polknutím. „Jasný, že vám půjčím kolo. Ale ségry. Pojedu s váma. Počkejte na mě dole, hned jsem tam."

Žlutá garážová vrata, z nichž postupem času vyšisoval veškerý život, se s drnčením zvedla vzhůru. Steve vytáhl dvě kola, z nichž jedno půjčil Katie. Vyrazili, než se někdo z rodičů začne zbytečně vyptávat. Na obloze zářilo sluníčko, ale od severovýchodu se blížila oblaka. Večerní předpovědi hrozily bouřkou. Prvních několik ulic, ve kterých panoval pravý nedělní klid, všichni mlčeli. Steve v břiše cítil předčasný oběd.

Dopolední ranní mše svaté Marie se dočasně ruší z důvodu rekonstrukce, hlásala vývěska před místním kostelem.

Jako první prolomil ticho Steve. „Slyšeli jste, že je to pravda? S tím Tommym," dodal, když nikdo neodpovídal.

„Jo," odbyl ho stroze Jack. V mysli mu vyvstaly obrazy z noci. Stále si vše vybavoval do nepříjemných detailů. Nejhorším momentem bylo, když ráno v kuchyni spatřil maminčiny ruce zašpiněné od těsta – přesně jako zástěru ve snu. Ze svého snění se probral, až když kolem nich projelo auto.

„…říkali naši. Prý to bylo ve zprávách," povídala Katie.

„Myslíte…" Steve potřeboval nádech odvahy, „myslíte, že ho někdo odkrágloval?"

„Myslím, že Tommy neumřel sám," konstatoval Jack nepřítomně, zrovna když se Katie nadechovala k odpovědi. Oba se něj se Stevem překvapeně podívali. Na rukou se jim udělala husí kůže.

„Jak to myslíš, Jacku?" otázala se opatrně Katie.

„Vím to."

„Ale jak?" spustil Steve. „Viděl jsi to ve zprávách? Řikali to tam? Můj táta mi jen řek, že Tommyho našli. Řikal, že to vypadá, že tam spadl."

Ráno vzal táta Steva stranou, aby je neslyšela mladší sestřička Emily. Dřepl si čelem k němu a něžně ho chytil za ramena. Pak mu pověděl, že policie našla kluka, kterého možná znal od vidění. Vysvětlil mu, že to nejspíš byla nešťastná náhoda. Že tam Tommy zřejmě spadl některým z otvorů, které někdo nechal kdovíproč nezakryté. Byla to varianta, které sám věřil. Které chtěl věřit.

„Viděl jsem to ve snu.“

Steve už měl na jazyku bleskovou odpověď, ale Katie na něj zavrtěla hlavou. K jejímu překvapení pochopil a slova polkl. Udeřilo ho to, co Jack pronesl. Tušil, že může mít pravdu. Alespoň větší pravdu, než mu říkal táta. Jack šlápl do pedálů.

Na místě vypadalo všechno jako obvykle. Potok zvučel svým monotónním proudem, silnice se skrývala za houštím, hráz stále držela. Na místě, kde včera nechali kola i s batohem, sešit nebyl. Jack prošel porost opodál, kde mu tráva dosahovala po kolena. Snažil se pohledem vyhnout místu, kde se ve snu topil Tommy. Věděl, že Oáza přátelství je pro něj navždy ztraceným místem. Steve zkontroloval túji s hrází.

Katie bloudila sem a tam. „Není tady,“ shrnula. Jack pokýval hlavou. Nemělo cenu se tu zdržovat.

„Co se dá dělat,“ řekl a usmál se, aby v Katie nevyvolával pocit viny. Udělalo se mu o něco lépe. Byl venku se svými nejlepšími kamarády. Jeden sen ani sešit ho nemohly rozhodit. Navíc z předmětu, který ze srdce nesnášel. Nahlas se tomu uchechtl. Ostatní na něj překvapeně koukali.

„No co, jenom přemýšlím, že jsem přišel o sešit ze svého nejoblíbenějšího předmětu,“ udělal smutný obličej.

„Chudáčku malej, a tos to v něm mohl dotáhnout tak daleko,“ politovala ho Katie.

„Moh' z tebe bejt druhej Einstein. Teď ale budeš muset dál trávit čas s náma. A taky s Hobsovou.“ Einstein byl jediný člověk, u kterého si byl Steve jistý (skoro jistý), že měl něco společného s matikou.

„Musíme zpátky. Táta mě má za chvíli vyzvednout. A ty by sis měl ten úkol opravdu opsat. Jinak tě čeká pranýř hned na začátku týdne," podotkla Katie. Proti tomu se nedalo protestovat.

„Neměli bychom se podívat… vy víte kam," vyslovil Steve myšlenku visící ve vzduchu.

„Hou hou hou, kampak jdete kůzlátka?" překvapil je Šerif stejně jako jejich rodiče včera v noci. Tři poustevníci zkoprněli. Z pod Šerifových rtů vykoukly tři zuby. Jackovi v ten moment vytanula před očima vlčí tvář ze snu.

„Dneska byste se tu neměli takhle potulovat," zasípal Šerif.

Steve si uvědomil, že se jeho otec se Šerifem zná. Protože stál uprostřed, ujal se odpovědi. „Dobrej den Šerife. Jen jsme se tu jeli podívat, jestli jsme tu něco nezapomněli."

„Ty seš malej Dodgers, viď?" ukázal na něj prstem. Steve to potvrdil.

„Tvůj otec je Jerry Bellers, že jo," pokynul Katie. Jen přikývla. „A ty musíš bejt Printon," dokončil Šerif. Jack na to nijak nereagoval. Ani to nebyla otázka.

„Takže to vy jste se tu potulovali včera navečer?"

„Jo, my a…"

„Jojo, my," nenechala Steva dokončit Katie. Nevěděla, proč se bála, že by policie mohla zpovídat i její mladší sestru.

„Hmm," zabručel si pro sebe Šerif. Z pusy mu táhl slabý odér zatuchliny. Katie se udělalo špatně.

Stáli jako přikovaní. Šerif vyndal z náprsní kapsičky své krátké uniformované košile balíček načatých cigaret, zaklepal a jednu z nich si vložil do úst.

Podřepl a s cigaretou v ústech pronesl: „Takže vy sem chodíte často, jo?“ připálil si s hlavou skloněnou k zemi.

S výdechem vypustil kouř mezi zpovídané, kteří měli chuť vzdálit se od něj co nejdál.

„Ani moc ne,“ zalhala Katie. I když se na ni Šerif ani nepodíval, měla pocit, že ji naprosto prokoukl. Jako by věděl, že odpoví první ona, i to, co odpoví. Cítila se obnažená, jako kdyby vlezla včera do vody, jak ji Pánbůh stvořil.

„Co jste tu dělali včera? Nějaký nemravnosti?“ zadrmolil pro sebe tak, že mu ostatní sotva rozuměli.

„Jen jsme se tu koupali,“ vyhrkl Steve. Už si nebyl tak jistý, jestli se táta opravdu zná s tímto mužem.

„Hmm,“ zabručel Šerif stejně jako předtím. Znovu potáhl z cigarety.

„My už musíme jít,“ zkusila to Katie. Nedostalo se jí žádné reakce, a tak se jako první otočila, čímž strhla i ostatní.

„Nashle Šerife,“ řekl Steve, když sbíral kolo.

„Ještě se uvidíme,“ odpověděl Šerif. „Tohle je malý město,“ dodal už jen pro sebe s posledním šlukem. Žhavý nedopalek zamáčkl mezi prsty a odcvrnknul ho doprostřed oázy.

Starý Volkswagen Jerryho Bellerse, který představoval v okolí spíše výjimku, před domem Printonových ještě nestál.

Rychle poděkovali Stevovi za kolo. „Uvidíme se zítra ve škole.“

Zapluli s Katie do pokoje. „Na, rychle si to opiš. Máš tady někde prázdný sešit?“

Katiiným písmem se úkol vtěsnal na dvě a půl stránky malého formátu. „Panebože, ty škrábeš!“ zpražila ho Katie. „Vždyť to po tobě nikdo nepřečte. Hlavně Hobsová.“

Nestihl opsat ani dva řádky, když dole uslyšeli zvonek a hlas Katiina otce. Kruci.

„Dobře, uděláme to takhle. Nechám ti ho tady a ty mi ho vezmeš ráno do školy, platí?“

„Dobře.“

„Ale nesmíš zapomenout. Za nic na světě, jasný?“

Jack se ušklíbl. „Při nejhorším bychom si byli kvit, ne?“

Katie potlačila úsměv roztažením koutků a vrazila mu ďahu do ramene. Vlasy jí při tom zaplály v culíku. Jack se nebránil, jen se uculoval. Ještě než otevřela dveře, znovu se k němu otočila.

„Jacku,“ řekla soucitně, „nechceš mi říct o tom snu?“

Jack nevěděl, co by měl odpovědět. Upřímnost otázky plné starostí v něm vyvolala bezradnost. Měl pocit, že mu vlhnou oči. Mrkl, aby to potlačil. Zakroutil hlavou. Možná jí to poví jindy. Katie ho pevně objala oběma rukama. Trvalo to mžik. Jackovi to však přišlo, jako celá věčnost. Ta nejsladší věčnost na světě.

Dole je přivítal Jerry s bublaninou v puse. Trval na tom, že musí ochutnat, což nemohli odmítnout.

„To byla ta nejlepší bublanina, co jsem kdy jedl,“ pronesl Jerry při loučení. Katie s Jackem si už jen zamávali.

„Ne, abys to na mě doma řekla mamce," šťouchl Jerry do Katie v autě s odkazem na lichotku ohledně pokrmu. Jacka hřálo objetí až do konce dne.

Když policie informovala otce Tommyho Rollinse o tom, že našli tělo jeho syna, přijal informaci s brekem a výčitkami. Šestačtyřicetiletý Lincoln Rollins pracoval jako skladník za minimální mzdu třicet kilometrů za městem. Zpravidla dělával dvanáctihodinové směny čtyři dny v týdnu. Když to bylo možné, bral si šichty navíc. Své dvě děti, sedmiletého Tommyho a šestiletou Miu, vychovával již přes rok sám.

Jeho manželka zemřela na rakovinu prsu do dvou let od diagnostikování nálezu. Pak šlo všechno rychle. Lincoln začal pít ještě krátce před její smrtí. Po jejím odchodu nasával již pravidelně. Často si přihnul i v práci. Vždycky se ale snažil přijíždět domů ve funkce schopném módu, aby byl přítomný pro své děti.

S výchovou mu pomáhala buď jeho sestra, která ale musela často mimo město či šestnáctiletá Nicol Lehmanová, která měla hlídání jako přivýdělek. V osudný den měl Lincoln sobotní směnu navíc od deseti dopoledne do osmi do večera. V práci sháněli někoho narychlo a nabízeli příplatek. A Lincoln Rollins musel kromě výchovy svých dětí i platit účty.

Obě ratolesti odvezl ráno k sestře. Když mu Tommy zavolal, zdali nemůže jít za kamarádem a pak nemohou kouknout u Rollinsových v televizi na fotbal, nebyl proti. Jen se mu měl z domova ještě ozvat. To se nikdy nestalo.

Jeho sestře se od počátku nezdálo, že by sedmiletý chlapec zůstal doma s kamarádem sám. Lincoln jí vysvětlil, že je za chvíli doma a na chlapce dohlédne. Chtěl být hodným otcem – obzvlášť po nedávných přešlapech v práci. Dohodli se, že Miu vyzvedne až ráno. V práci se to však trochu zkomplikovalo, přičemž Lincoln na Tommyho dočista zapomněl, a když před půlnocí dorazil domů, usnul v křesle.

Tragédii mu sdělil Šerif osobně o čtvrté hodině ranní. Probrán z hlubokého spánku nechápal, co se to děje. Nejdřív Šerifa považoval za probíhající sen. Poté mu sdělil, že Tommy spí u sebe v pokoji. Když si uvědomil, že svého syna po příjezdu z práce neviděl, nechal se přesvědčit a před pátou ranní mrtvolu svého dítěte s vlnou pláče a výčitek identifikoval.

Šerif zahájil pátrání hned poté, co přijal hovor od Malcolma Dodgerse. Vypravil se na třicátou druhou ulici, protože věděl, že pod ní vede hlavní šachta, z níž je možné sestoupit do kanalizace. Zároveň na místo přivolal sloužící hlídku.

Nedlouho poté, co narazil na skupinu občanské hlídky v podobě tří dobrodruhů, ozvalo se mu z vysílačky, že našli tělo. Přivolal na místo ohledávací skupinu, nechal zajistit místo činu a nařídil propátraní celé kanalizace.

Tommy měl znatelné pohmožděniny v dolní části trupu a na pravém rameni. Smrtelným zraněním se zdála být otevřená rána nad pravým spánkem lebky. Tělo muselo ležet ve vodě delší dobu, což ztěžovalo identifikaci doby úmrtí, ale prvotní odhad byl více než šest hodin. Po půlhodině pročesávání kanalizace proti směru proudu odtoku objevil jeden člen pátracího týmu otevřený výkop, pod

kterým se nacházela kaluž krve a chomáč vlasů. Odzdola na povrch to bylo dobrých šest metrů. Přivolaný patolog konstatoval, že pád z takové výšky hlavou přímo na hranu betonu mohl u tak mladého člověka bezpochyby přivodit smrtelné zranění.

Při dokončování ohledání místa činu oznámil Šerif tragickou zprávu otci a doprovodil ho k identifikaci. Při prvních rozbřescích slunce shrnul situaci prvním médiím.

KAPITOLA PÁTÁ

Začátek školního týdne se tvářil jako obvykle, ale ve vzduchu poletovalo napětí víkendové události. Jack šel se Stevem na autobus jako vždycky, ale někteří rodiče se rozhodli odvézt své děti do školy raději autem. Cesta na Winchesterskou základní trvala školním autobusem pár ranních zívnutí. Pochmurný den nevisel pouze v myslích obyvatel. Víkendové slunko nahradilo šedobílé oblačno, jako by i počasí trucovalo nad začátkem dalšího pracovního týdne. Spíše než pozdní jaro připomínala scenérie vrchol podzimu. Jack se Stevem jezdili plechovkou, jak prostředku přezdívali, z jejich čtyřčlenné party sami. Josi měl školu pět minut chůzí, Katie vozil často Jerry cestou do práce.

Winchesterská základní škola pojmenovaná po svém zakladateli se skládala ze tří budov ve tvaru rozpláclého „U“. Hlavní dvoupatrová budova, která tvořila spodek pomyslného písmene, stála jako nejdelší v čele uprostřed.

Zbylá dvě křídla na ni navazovala kolmo, ale zůstávala oddělena. Mezi nimi zelo zelené prostranství protkané chodníky ve tvaru hvězdice. Hlavní dvorek se nacházel za hlavní budovou. V zadní části prostranství rostlo několik silných dubů, které poskytovaly nerušený prostor na učení, dětské hry i příjemný stín v letních měsících.

Většina výuky probíhala v hlavní budově, kde se nacházely učebny. V levé budově se nacházela tělocvična a dílny. V protější sklad a jednoduché laboratoře, které využívali žáci na vyšším stupni.

Když školní autobus vykroutil poslední pravotočivou zatáčku před školou, zahlédl Jack z okna Josiho, jak si to duchem nepřítomný štráduje s učebnicí v ruce. Mnohem více než lidi kolem něj Josiho zajímaly všemožné předměty od kamenů přes rostliny až po ptactvo a hmyz.

„Nazdar kluci," pozdravil je, když vystoupili na zastávce před školou. Nádvoří se hemžilo dětmi i staršími žáky. Na rohu budovy, ve které se nacházel sklad, stálo policejní auto a o něj opřený strážník, který nenuceně pozoroval ranní shon.

První hodinu je čekala matematika. Nejhorší začátek, jaký mohl být, ale aspoň to bude mít hned za sebou. Až při zvonění si vzpomněl, že musí vrátit sešit Katie, přičemž si uvědomil, že ve třídě není, což u ní nepřipadlo naprosto v úvahu. Jackovi poskočil ohryzek. Kde jen může být? Neříkala mu, že by dnes nedorazila.

Do třídy vešla postarší dáma v kostýmku sestávající ze slabě ochlupeného svetru a hladké sukně s tenoučkými liniemi. Prošedivělé vlasy spletené do drdolu korunoval dřevěný skřipec. Černé střevíce na podpatcích uvozovaly svým klepáním o podlahu začátek hodiny.

Všichni si měli otevřít učebnici na straně šedesát čtyři a opsat slovní úlohu. Učitelka jim dala čas na výpočet, chvíli psala něco do třídnice a poté jen koukala z okna s ustaraným výrazem.

V tom se ozval ťukot na dveře. Než paní Hobsová stačila říct „dále", rozlétly se a do třídy vběhla udýchaná Katie.

Jackovi se ulevilo.

„Paní učitelko, omlouvám se, my jsme doma zaspali," chrlila ze sebe. Přesněji řečeno táta zaspal. Kvůli němu přišla pozdě na první

hodinu v týdnu. A ona nikdy nechodí pozdě. Celou cestu v autě s ním za to nepromluvila.

Paní Hobsová ji však jen mile pozdravila a řekla, že se nic neděje.

„Už máš hotovo, Jacku?“ zeptala se ho vzápětí. Věděl, že je zle.

„Je to třicet sedm,“ vypálil Steve, čímž mu nevědomky vytrhl trn z paty. Paní Hobsová mu dala za pravdu a ponechala Jacka stranou.

Po zvonění, když byli žáci na cestě ze třídy, ještě zvolala: „Počkat, počkat, ještě si prohlédnu úkoly.“ Namátkou vybrala pět dětí, posledního Jacka si nechala nakonec.

„No vidíš, dobrá práce Jacku,“ pochválila ho soudkyně. Jen mu vytkla, ať se alespoň doma snaží psát pořádně, když na to má čas, a ne jako kocour.

„Slyšels? Já ti to říkám pořád. Ne jako kocour,“ přidala se k němu Katie, která opodál zvědavě pozorovala rozsudek nad svou prací.

„No jo, no jo,“ nebránil se Jack. U skříněk si prohodili učebnice na další hodinu. Steve tam do sebe cpal první svačinu. Na chodbách panovalo rušno jako vždy, když se celá škola přesouvala z učeben do učeben.

Škatulata, hejbejte se.

Když míjeli svou matikářku v doprovodu dalších dvou učitelů, zaslechli útržek jejich rozhovoru: „Já vím, je to opravdu hrozné. Taková tragédie...“

„Myslíte, že se bavili – vy víte, o čem?“ nadhodil Steve.

„Co my víme, Steve,“ odbyla ho Katie.

Pan Jacobson, učitel přírodovědy, přišel na spojenou dvouhodinovku s téměř dvacetiminutovým zpožděním a chvíli mu

trvalo, než zklidnil randál, který se v jeho nepřítomnosti stihl rozpoutat. Probírali zrovna rostliny a jejich stavbu. Pro většinu osazenstva kromě Josiho to byla nuda. Jediné, co si Jack z hodiny zapamatoval, byla zmínka o Dračí stoce.

„Dříve rostly v houštinách za Dračí stokou. Jako malí jsme je tam vídávali. Když jste se jich dotkli, dokázaly vás pěkně popálit. Obzvlášť v létě, když vám na ránu zasvítilo sluníčko, se vám udělaly puchýře, kterých se nešlo zbavit," vykládal Jacobson. Hovořil o bolševníku velkolepém, mohutné jedovaté rostlině, která dorůstala až čtyř metrů. He-rá-cle-um man-te-gáz-zi-a-num slabikoval latinský název v naději, že zaklínadlo upoutá něčí pozornost. Několik jedinců opravdu zamávalo při komolení názvu tužkami před sebou.

Po třech vyučovacích hodinách se konala půlhodinová pauza, o níž děti mohly ven na prostranství za školou. Čtyřčlenná parta se odebrala ke skákacímu panákovi.

Ostatní holky si Katie občas dobíraly, že tráví víc času ve společnosti kluků než holek. Té to však bylo jedno. Měla také své kamarádky, ale holky řešily pořád dokola jedno a to samé, kluci jí připadali zábavnější. Někdy měla pocit, že jí spíše závidí.

Po chvíli se k nim přikradli tři starší kluci.

„Hale, je pravda, že to vy jste našli toho kluka?" vybalil na ně jeden z nich. Tázaní se podívali jeden na druhého. S vyřčenou otázkou se zastavilo i pár dětí kolem. Steve tušil, že by mohl říci něco, co nemá, a tak raději mlčel.

„Jo, my jsme ho našli," připustil Jack. V kroužku kolem se rozlila vzrušená vlna.

„Fíha," vypustil někdo.

„Jak vypadal?" zeptal se další.

„Byl bílej jako stěna," vyhrkl Steve. Té pozornosti nešlo odolat.

„Kde to bylo? Jak jste ho našli?"

„Dole u D…"začal Steve.

„Dole v kanále," vpadl mu do řeči Josi. Steve se na něj nasupeně podíval. Otázky začaly lítat jedna přes druhou. Hlouček se rozrůstal, děti se zajímaly o všechno možné. Čtyři hrdinové se náhle stali celebritami poskytujícími rozhovor novinářským supům.

Obzvláště chlapcům dělala pozornost dobře. Užívali si svou pozici na výsluní. Dostávalo se jim uznání od mladších i starších. Všichni žasli nad tím, co zažili.

„Jste hustý. Jste fakt dobrý."

Aniž by chápali, co je dobrého na tom objevit mrtvolu, přijímali to jako pochvalu. Ve skutečnosti toho příliš nevěděli, odpovídali tak spíše neurčitě jako skutečné zkušené celebrity. Publikum baštilo všechny odpovědi.

Jak laciné, pomyslela si Katie.

Jack poskytoval zrovna interview dvěma starším dívkám s nalíčenýma očima i namalovanými rty. Jedné z pod tílka dokonce už vykukovala podprsenka. „Ty jo, jsi fakt borec" poplácala ho po rameni.

Katie si říkala, že vypadají jak zmalované pipiny. Když šel kolem Brandon z páté třídy, který měl příští víkend slavit narozeniny, Katie na něj z dálky vykřikla, že na oslavu dorazí, i když už mu účast jednou

přislíbila. Nevěděla, jestli to Jack slyšel. Ve svém oslnění pravděpodobně ne, odfrkla si.

Švitořící skrumáž protrhlo jako blesk ostré zvonění.

Rozhovor byl u konce. Nezlobte se, musíme jít. Ještě se uvidíme. Díky. Mějte se.

Tři chlapáci se dmuli pýchou. Steve se cestou do třídy utrhl na Josiho. „Hale, ty mi příště neskákej do řeči, když s někým mluvím."

„Tak si dávej bacha, co komu plácáš," odsekl Josi.

„O čem to mluvíš? Chtěl jsi mít jenom pozornost sám pro sebe!" vyjel na něj Steve.

„Málem jsi vykecal místo naší skrýše!"

„Skrýše? Vo skrýši jsme se přece vůbec nebavili."

„Jasně. Jen si chtěl říct, že jsme Tommyho našli u Dračí stoky. A kde je naše skrýš? Áááá, u Dračí stoky, pane chytrej!" plácl se Josi do čela. „A proč je to skrýš? A proč jsme si vybrali právě to místo? Ano, protože tam nechodí nikdo jinej. To je totiž, milý Steve, princip skrýše. Když jim vyzradíš, kde jsme ho opravdu našli, máme po místě. Po přehradě, po oáze a po všem, protože se z toho stane veřejná pláž. Chápeš?" dovršil Josi svůj monolog.

Stevovi spadla brada. „Člověče, to jsem si neuvědomil," kroutil hlavou. „Asi máš pravdu. O tomhle musíme mlčet."

„Celkově jsme mluvili až moc. O tomhle bychom neměli žvanit vůbec. Aspoň ne před ostatníma," vystřízlivěl Jack ze své euforie.

„No nepovídej," pronesla ironicky Katie a zapadla do třídy.

„Co to s ní je?" podívali se na sebe kluci navzájem.

„To jsou prostě ženský," prohodil Steve chlapácky, načež také zalezli do třídy, protože se z dálky blížil vyučující.

Druhý den se pochmurné počasí ještě zhoršilo. Z šedivé oblohy se od rána snášely kapky deště, které během dne nabíraly na intenzitě. O velké přestávce děti nešly ven, aby nebyly opět středem pozornosti, ale kvůli počasí zůstaly vevnitř všichni.

Ještě než se k nim začali blížit první zvědavci, přišla pro ně jejich třídní, slečna Foreitová, která na školu nastoupila minulý rok hned po vysoké. Sympatická blondýnka s útlým pasem a hladkou tváří si zavolala všechny čtyři k sobě a tiše, aby to neslyšeli ostatní, jim pošeptala, že se s ní mají odebrat do ředitelny.

„Do ředitelny?" vyjekl Steve tak, že to slyšela celá třída.

Jack vykulil oči. Ještě nikdy v ředitelně nebyl.

„Snad se nebojíš, když si přece takovej borec," pronesla Katie a protáhla se kolem.

Přivítal je ředitel Reynolds s paní Hobsovou. Slečna Foreitová za nimi zavřela dveře.

Reynolds byl urostlý padesátník s vypracovaným hrudníkem, tvrdými rysy, hustým šedivým obočím a lysinou na hlavě, kolem níž se mu táhl krátký šedivý sestřih. Školu vedl dvanáct let, během kterých nenastal den, kdy by na sobě neměl jeden ze svých tmavě laděných obleků. Dnes měl stupeň oceánové modře s bílou košilí a červenou vázankou.

Kancelář se nacházela v přízemí hlavní budovy. Krom přístupu vedle sborovny měla samostatný vstup v podobě francouzských oken

vedoucích na plácek směrem k laboratořím. Ředitel tak mohl vítat a uvádět návštěvy rovnou zvenku.

Po stranách místnosti se táhly až ke stropu skříně z velké části plné šanonů. Za mohutným mahagonovým stolem viselo několik zasklených diplomů. Na vínovém koberci před ním stály připraveny čtyři židle – každá pro jednoho z malých provinilců.

„Posaďte se, prosím," vyzval je ředitel stručně, ale relativně milým tónem. Oficiálně ho potkávali zřídka – na besídkách, důležitých výročích či jiných akcích probíhajících na škole. Josi se s ním osobně setkal, když se přistěhoval a byl s rodiči v této místnosti vyjednat nástup do školy. Přemýšlel, zdali si ho veterán, jak ho studenti občas přezdívali, pamatuje.

Reynoldsův pobyt v armádě měl relativně krátké trvání. Nejdříve se přihlásil do jednotek aktivních záloh, kde podstoupil dvouměsíční kurz, a poté se pravidelně účastnil výcvikových kempů a shromáždění.

O rok později dostal možnost vyrazit za hranice jako pomocná charitativní síla. Absolvoval jeden turnus v Afganistánu, kde více než zbraň držel v rukou učebnici angličtiny, když učil místní děti v zapadlé vesničce svému rodnému jazyku. V učení nové generace nalezl smysl a po návratu domů se vrhl do školství, až se postupem let vypracoval na ředitele, což byla práce, která ho uspokojovala.

„Děti, nejste tu proto, že byste něco udělaly, ano?" ujala se slova paní Hobsová. „Zavolali jsme si vás, protože jsme slyšeli, že jste o víkendu byly svědky té strašné události, co postihla naše městečko. Je tomu tak?" Klekla si před ně a soucitně jim položila ruce na kolena. Po jejich přikývnutí pokračovala.

„Je to hrozné. Ani si neumím představit, čím jste si museli projít, a jak strašné muselo být něco takového zažít. Musíte být vskutku stateční.“ Pauza. Reynolds ve stoje s rukama za zády netrpělivě přešlápnul z místa na místo. Sám by šel přímo k věci.

Katie laciné úvodní lichotky, které jim dáma před nimi servírovala na zlatém podnose, nezbaštila. Věděla, že zde nejsou proto, aby jim pochlebovali či je politovali na zdobeném koberečku.

„Znáte děti,“ oslovila je učitelka, jako by mluvila s dospělými, sobě rovnými. „Tu a tam něco utrousí, něco si přidají, vymyslí, zveličí, a pak jsou z toho smyšlené báchorky, nepravdy, výmysly. Bohužel jsme narazili na případy, kdy starší výrostci touto událostí straší mladší žáky, kteří se pak bojí a o hodinách jsou celí nesví.“

„Ale my jsme nikoho nestrašili,“ bránil se Steve, přičemž málem vyskočil ze židle. Pohledem hledal pomoc u své třídní.

„Ovšem že ne. To nikdo netvrdí,“ uklidňovala ho starší kantorka. „Ale možná jste se o tom ve škole někomu zmínili?“ zeptala se konejšivě.

Reynolds využil jejich zaváhání s chutí. Pro dobro své i všech přítomných. „Nejste tu, abychom vás kárali.“ Přesně to teď dělali. „Nýbrž proto, abychom vás poprosili, abyste o tom ve škole a nejlépe i mimo ni s nikým nemluvili. Jak zmínila paní Hobsová, děti si pak rády vymýšlí, překrucují a tak podobně.“ To znamená, že my si vymýšlíme a přibarvujeme, překládala si to Katie.

„Nechceme ve škole vzbuzovat zbytečný rozruch. Jistě nás chápete. Jste bystří hoši. A chytrá dívka,“ dodal překotně, aby zakryl svou netaktnost. „Tommy si toho vytrpěl již dost. Nezaslouží si, aby žáci

z jeho neštěstí dělali grotesku, kterou nosil na svých hodinkách.“ Více svou poslední větu nekomentoval.

Byl čas to ukončit. Poděkoval přítomným za to, že přišli, a hlavně za to, že dodrží, na čem se teď dohodli. Poté požádal slečnu Foreitovou, aby doprovodila své žáky do vyučování.

„To bylo nakonec docela v klidu,“ komentoval to za dveřmi na chodbě Steve.

„Jo, taky si myslím,“ odsouhlasil Jack.

„Jasně, že bylo. Bylo to varování. Když ho neposlechneme, budeme nést následky. Copak neumíte číst mezi řádky?“ dopálila se Katie. Než se Steve stihl zeptat, jaký řádky, nechala je stát uprostřed chodby.